

Arrest

nr. 265 145 van 9 december 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 10 mei 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 augustus 2021.

Gelet op de beschikking van 30 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VALKE die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij R. A. zich voor haar verzoek om internationale bescherming baseert op dezelfde motieven als degene die door haar broer J. A. in het kader van diens verzoek om internationale bescherming worden aangevoerd. Deze vaststelling wordt in

het verzoekschrift, waarin dezelfde middelen worden opgeworpen als die door haar broer aangehaald, niet betwist.

Inzake verzoeksters broer (zaak nr. X) werd als volgt beschikt:

“1. Verzoekende partij, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 26 april 2021, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Voormelde bepaling voorziet in de mogelijkheid voor de commissaris-generaal om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij of zij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij/zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij internationale bescherming heeft verkregen in Italië. Zij betwist dit niet, doch bevestigt dit thans opnieuw in haar verzoekschrift waarin in die zin onder meer wordt opgemerkt dat “De verzoeker en zijn gezin verkregen in Italië de vluchtelingenstatus rond mei 2019” (verzoekschrift, p. 3).

Italië is, net als België, als lidstaat van de Europese Unie gebonden door het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan verzoekende partij haar status en waarvan zij gebruik kan maken. Hieruit volgt het vermoeden dat de fundamentele rechten van verzoekende partij in Italië verzekerd zijn, dat zij er een bijzondere bescherming geniet tegen refoulement, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend en duurzaam van aard is, dat aan haar beschermingsstatus een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen, en dat de levensstandaard van verzoekende partij er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend (in de zin van artikel 3 van het EVRM). Er kan tevens in beginsel van worden uitgegaan dat verzoekende partij in Italië geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

3.1. In de bestreden beslissing besluit de commissaris-generaal dat verzoekende partij het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er, zo luidt de beslissing, geen feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op verzoekende partij haar specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt haar verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

3.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de bestreden beslissing, doch zij doet er geen afbreuk aan. Verzoekende partij beperkt zich tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en beschouwingen, en het op algemene wijze tegenspreken en bekritisieren van de opmerkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de in de bestreden beslissing gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

3.3. De Raad wijst erop dat het, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie), waar eerder in de bestreden beslissing naar werd verwezen en waar ook in het verzoekschrift naar wordt verwezen en uit wordt geciteerd, aan de verzoekende partij toekomt om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU-lidstaat werd verleend, in haar geval Italië, te weerleggen (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./Duitsland, overweging 88 e.v.).

Verzoekende partij kan dit doen, zo wordt toegelicht in de rechtspraak van het Hof van Justitie, door concreet aan te tonen dat de door Italië geboden bescherming niet langer effectief of toereikend is, met name dat er in Italië sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor verzoekende partij haar terugkeer naar Italië tot gevolg heeft dat zij vanwege haar bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

“Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is” volgens het Hof van Justitie slechts “bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”.

Volgens het Hof van Justitie wordt “die drempel (...) dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a./Duitsland, § 90 en 91 en arrest HvJ 19 maart 2019, C 163/17, Jawo/Duitsland, § 92 en 93).

3.4. De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partij in Italië zijn aldus, zoals aangegeven door het Hof van Justitie die daar o.a. in voormelde rechtspraak uitdrukkelijk op wijst, van wezenlijk belang bij de beoordeling van het verzoek, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Italië werd verleend, te weerleggen. Verzoekende partij brengt geen dergelijke elementen aan.

De bestreden beslissing duidt met betrekking tot de persoonlijke situatie van verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Italië op goede grond het volgende aan:

“Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Italië geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, gezondheidszorg, onderwijs en huisvesting voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Ofschoon u en uw familie moeilijkheden kenden met het vinden van een permanente plek om te wonen, bleek uit jullie verklaringen dat u en uw familie tot op het moment van jullie vertrek uit Italië onderdak hadden (CGVS 2018073B, p.10 ; CGVS 2018072, p.5) ondanks dat jullie in principe slechts anderhalf jaar konden verblijven in de woning aangewezen door Sant'Egidio (CGVS, p.7). Verder kregen jullie steun in de vorm van voedselbonnen (CGVS, 6; CGVS 2018073B, p.6), een uitkering (CGVS, p. 5-6; CGVS 2018073B, p.6.) en kregen jullie tot aan het begin van de coronapandemie taalonderwijs (CGVS, p.8-9). Ook gingen uw kinderen tot aan jullie vertrek naar België naar school in Italië (CGVS, p.10; CGVS 2018073B, p.8). Dit wordt ook ondersteund door de documenten die u neerlegt van Sant'Egidio waarin de door hen aangeboden hulp wordt uiteengezet. Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Wat betreft jullie huisvesting gaven jullie aan dat jullie wel een overheidsdienst raadpleegden op aanraden van Sant'Egidio (CGVS, p.8), maar deze was vermoedelijk door de coronapandemie niet bereikbaar aangezien alles gesloten was en verplaatsingen niet mogelijk waren (ibid.). Voor de rest hebben jullie geen stappen ondernomen om huisvesting te vinden (ibid.). Wat betreft jullie problemen om werk te vinden, verklaarde u dat een buurvrouw u hielp om een cv op te maken en zocht u via allerlei websites naar werk (CGVS, p.7). Echter ondernam u geen andere stappen om werk te zoeken

(ibid.). Uw echtgenote stelt dat jullie ook naar Caritas gingen maar daar zei men dat u zich eerst moest registreren om hulp te krijgen, wat jullie dan weer niet deden (CGVS 2018073B, p.8). Uw zus zocht dan weer werk door langs te gaan bij kapsalons om zo werk te vinden (CGVS 2018072, p.6). Zij ondernam geen andere stappen om aan werk te geraken (ibid.). Tevens kregen jullie onderwijs in de Italiaanse taal (CGVS, p.8), maar dit werd ook omwille van de coronapandemie stopgezet (CGVS, p.8-9; CGVS 2018073B, p.8). Hieruit blijkt geenszins dat u in een situatie terecht zou komen die dusdanig ernstig is waardoor uw toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook konden uw kinderen naar school blijven gaan, ondanks het feit dat u één maand de schoolfactuur niet kon betalen (CGVS 2018073B, p.9). Tevens legt uw echtgenote erg vage verklaringen af in dit verband en kan er niet geconcludeerd worden dat uw kinderen hun recht op school ontzegt zou worden in Italië (CGVS 2018073B, p.9-10). Bovendien werd er in samenspraak met de school een afbetalingsplan opgesteld voor de achterstallige betalingen (CGVS 2018073B, p.10). De schoolfactuur die u in dit verband neerlegt wijzigt wijzigst deze vaststellingen geenszins.

Met betrekking tot de medische problematiek van uw zoon (CGVS, p.11), waaromtrent u niet concreet aantoonst dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure. De medische documenten die u in dit verband neerlegt van u en uw familieleden staven enkel dat jullie wel degelijk konden rekenen op medische hulp in Italië." (eigen onderlijning en vetdrukking)

Verzoekende partij bekritiseert weliswaar voormelde concrete en pertinente vaststellingen, doch zij slaagt er niet in deze in een ander daglicht te plaatsen. De Raad beklemtoint en verzoekende partij betwist dit niet en toont minstens het tegendeel niet aan, dat verzoekende partij en haar gezin tot op het ogenblik van hun vertrek uit Italië er onderdak en voorts onder andere een financiële uitkering genoten, en hun kinderen onderwijs.

De Raad stipt aan dat het aan de begunstigde van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. In navolging van de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat uit de verklaringen van verzoekende partij en haar echtgenote slechts beperkte inspanningen in die zin blijken. Het feit dat ingevolge de coronapandemie en –crisis verzoekende partij haar onderwijs in de Italiaanse taal werd stopgezet, neemt niet weg dat van verzoekende partij in alle redelijkheid kon en kan worden verwacht inspanningen te leveren om via een andere weg, en al dan niet zelf middels zelfonderricht zich de Italiaanse taal beter eigen te trachten te maken. Het betoog in het verzoekschrift dat "De verzoeker toont dus weldegelijk aan voldoende stappen te hebben ondernomen om werk te vinden", betreft niets meer dan een blote, niet onderbouwde bewering van verzoekende partij, waarmee zij weliswaar op algemene wijze tegensprekt, doch hoe dan ook geenszins afbreuk doet aan de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal inzake de zeer beperkte inspanningen van verzoekende partij en haar echtgenote en zus in hun zoektocht naar werk. Dit geldt des te meer nu verzoekende partij (en haar gezin) blijkens haar verklaringen in mei 2019 de vluchtelingenstatus heeft verkregen en zij in de periode tot aan haar vertrek uit Italië in oktober 2020, oftewel een tijdspanne van bijna anderhalf jaar, buiten het zoeken naar werk op enkele websites -en enkele bezoeken van verzoekende partij haar zus aan kapsalons- geen andere, laat staan doorgedreven pogingen zou(den) hebben ondernomen om werk te (trachten te) vinden. Verzoekende partij betwist en ontkent bovendien niet dat zij en haar echtgenote (en zus) nalieten om zich bij Caritas te registreren om alzo hulp te (kunnen) krijgen, ofschoon die organisatie hen op die voorwaarde/vereiste wees.

In weerwil van wat thans wordt voorgehouden in het verzoekschrift, wordt de situatie van verzoekende partij haar kinderen in casu wel degelijk mee in rekening genomen, in wier naam huidig verzoek om internationale bescherming bovendien wordt vermoed te zijn ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Betreffende de kritiek in het verzoekschrift dat "Zeker het oudste kind, G. die intussen 6 jaar is, had de kans moeten krijgen om gehoord te worden (conform artikel 12 IVRK)", wijst de Raad erop dat die kans er zeker was, doch uit niets blijkt dat, zoals wettelijk voorgeschreven in het tweede lid van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet, de vraag gesteld is geweest om G. gehoord te laten worden door de commissaris-generaal. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud met G. heeft plaatsgevonden, belette de commissaris-generaal hoe dan ook niet een

beslissing te nemen over verzoekende partij haar verzoek om internationale bescherming en heeft geen invloed op de bestreden beslissing.

Verzoekende partij ontkracht noch weerlegt bovendien hetgeen in de bestreden beslissing met betrekking tot haar kinderen wordt vastgesteld, zoals inzake het feit dat zij in Italië wel degelijk toegang hadden tot en gebruik konden maken van o.a. medische voorzieningen en onderwijs. Betreffende de bewering in het verzoekschrift dat een ziekenhuis in Italië de dure operatie van hun zoon weigerde uit te voeren omdat zij deze niet konden betalen, waarbij kan worden gewezen op de pertinente opmerking van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat verzoekende partij niet concreet aantoonde dat haar mogelijkheden of beperkingen om op dit vlak haar/hun rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de Italiaanse onderdanen geconfronteerd kunnen worden, toont verzoekende partij niet aan dat zij dit ergens zou hebben aangekaart, bij de Italiaanse autoriteiten dan wel bepaalde (hulp)organisaties, of hiervoor (elders) hulp zou hebben gezocht. Eenzelfde vaststelling dringt zich op waar verzoekende partij op meer algemene wijze opwerpt dat haar gezin de medische kosten altijd zelf diende te betalen. Voorts geeft de vaststelling dat er in samenspraak met de school van haar kinderen een afbetalingsplan werd opgesteld voor de achterstallige betalingen, blijk van ernstige pogingen en een wil en intentie om voor de kinderen van verzoekende partij onderwijs te verzekeren. Zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, blijkt dan ook uit niets dat aan de kinderen van verzoekende partij in Italië (het recht op) onderwijs wordt ontzegd.

3.5. Daar waar verzoekende partij wijst op (algemene, door haar bijgebrachte informatie aangaande) de heersende covid-19 pandemie in en impact ervan op Italië en inzonderheid op de situatie van migranten en (al dan niet erkende) vluchtelingen aldaar, stelt de Raad vast dat verzoekende partij geenszins aantoonde dat de gezondheidsproblematiek in Italië die gelieerd is aan de uitbraak van de coronapandemie van die aard is dat zij en haar gezin er dreigen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

De Raad wijst er voorts op dat het coronavirus niet uitgaat van, noch worden het virus en deze ziekte veroorzaakt door een van de actoren voorzien/opgenomen in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg valt de vrees voor dit virus of het risico door dit virus te worden getroffen niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13 847 (c)) (zie in dezelfde zin HvJ, 18 december 2014, C-542/13, M'Bodj) (GwH 21 mei 2015, nr. 59/2015, B.7). De Raad herhaalt dat verzoekende partij, o.a. wat haar opmerking in het verzoekschrift betreft dat de bestreden beslissing geen motivering bevat aangaande de impact van de Covid-19 crisis op het Italiaans asielstelsel, zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, in casu Italië, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Hoger werd reeds vastgesteld dat verzoekende partij hier niet in slaagt en ook met haar betoog omtrent de pandemie COVID-19 blijft zij hier in gebreke. Ze komt immers niet verder dan het formuleren van algemene beweringen en kritiek en het verwijzen naar allerlei algemene informatie, doch toont hiermee niet aan dat de ontwikkelingen van de pandemie COVID-19 in Italië een zodanig niveau zouden bereiken dat zij bij terugkeer in dit land zou worden blootgesteld aan het risico van een onmenselijke of vernederende behandeling. Overigens dient nog te worden aangestipt dat deze pandemie niet alleen Italië, maar bijvoorbeeld ook België en voorts quasi heel Europa en nagenoeg de hele wereld treft en zo voor velen de levensomstandigheden ernstig verandert en bemoeilijkt. Wat de neveneffecten van de coronacrisis betreft, wijst de Raad er nog op dat dit louter socio-economische problemen betreffen en deze op zich niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag vallen noch onder de definitie van subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij houdt weliswaar op algemene wijze voor dat een terugreis moeilijk zou zijn, doch toont niet aan dat het onmogelijk is om terug te keren naar Italië. Het bij het verzoekschrift gevoegde reisadvies van de Belgische FOD Buitenlandse Zaken is in casu irrelevant daar het niet slaat op de concrete situatie van begunstigden van internationale bescherming in Italië zoals verzoekende partij, doch slechts bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van Italië om toeristische, zakelijke dan wel andere redenen.

3.6. Landeninformatie, zoals het door verzoekende partij bijgebrachte rapport van Aida (update 2019) en enkele artikelen omtrent de situatie van verzoekers om en begunstigden van internationale bescherming in Italië op het vlak van huisvesting, kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zo'n informatie volstaat niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in die lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Een dergelijke

algemene verwijzing, zoals die naar de soms moeilijke (levens)omstandigheden voor asielzoekers en voor begunstigden van internationale bescherming in Italië, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Italië buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient, zo weze herhaald, in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij echter in gebreke blijft.

Verzoekende partij toont namelijk niet aan dat zij en haar gezin (en zus) als begunstigden van internationale bescherming in Italië geen toegang zouden krijgen tot of gebruik zouden kunnen maken van de aan hun internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen. Zij maakt niet aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd waren/zijn om in Italië in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Italië hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Uit haar verklaringen en het betoog in het verzoekschrift kan niet blijken dat de levensomstandigheden van verzoekende partij en haar gezin (en zus) in Italië een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Er zijn evenmin aanwijzingen dat zij verhinderd zouden zijn om opnieuw tot het Italiaanse grondgebied te worden toegelaten.

3.7. Verzoekende partij toont aldus niet aan dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), waardoor haar situatie en die van haar gezinsleden (bij terugkeer) in Italië kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling, noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Italië werd verleend, kunnen stellen.

4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij (en haar gezin) zich niet langer kan (kunnen) beroepen op de bescherming die haar (hen) werd toegekend in Italië."

Bijgevolg blijkt verzoekende partij evenmin elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Italië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 2 augustus 2021, voert verzoekende partij aan dat zij onder valse voorwendselen naar Italië werd gelokt door de Sant'Egidio vereniging. Verzoekende partij stelt dat zij de taal niet kent er ook geen jobs waren en de situatie alleen maar ernstiger werd door corona. Verzoekende partij stelt dat zij zich goed integreert in België, Nederlands leert en zicht heeft op een job. Verzoekende partij wijst er nog op dat zij 20 jaar is en haar leven hier wil opbouwen.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en valabele elementen bijbrengt die afbreuk (kunnen) doen aan de in voormelde beschikking opgenomen grond.

4.3. Vooreerst wordt vastgesteld dat verzoekende partij niet betwist dat zij zich voor haar verzoek om internationale bescherming baseert op dezelfde motieven als degene die door haar broer J. A. in het kader van diens verzoek om internationale bescherming worden aangehaald.

Inzake verzoekende partij haar broer J. A. wordt bij arrest nr. 263 039 van 27 oktober 2021 het volgende gemotiveerd:

“1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 26 april 2021, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Voormelde bepaling voorziet in de mogelijkheid voor de commissaris-generaal om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij of zij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij/zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij internationale bescherming heeft verkregen in Italië. Zij betwist dit niet, doch bevestigt dit thans opnieuw in haar verzoekschrift waarin in die zin onder meer wordt opgemerkt dat “De verzoeker en zijn gezin verkregen in Italië de vluchtelingenstatus rond mei 2019” (verzoekschrift, p. 3).

Italië is, net als België, als lidstaat van de Europese Unie gebonden door het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan verzoekende partij haar status en waarvan zij gebruik kan maken. Hieruit volgt het vermoeden dat de fundamentele rechten van verzoekende partij in Italië verzekerd zijn, dat zij er een bijzondere bescherming geniet tegen refoulement, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend en duurzaam van aard is, dat aan haar beschermingsstatus een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen, en dat de levensstandaard van verzoekende partij er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend (in de zin van artikel 3 van het EVRM). Er kan tevens in beginsel van worden uitgegaan dat verzoekende partij in Italië geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

3.1. In de bestreden beslissing besluit de commissaris-generaal dat verzoekende partij het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er, zo luidt de beslissing, geen feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op verzoekende partij haar specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt haar verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

3.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de bestreden beslissing, doch zij doet er geen afbreuk aan. Verzoekende partij beperkt zich tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en beschouwingen, en het op algemene wijze

tegenspreken en bekritisieren van de opmerkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de in de bestreden beslissing gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

3.3. De Raad wijst erop dat het, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie), waar eerder in de bestreden beslissing naar werd verwezen en waar ook in het verzoekschrift naar wordt verwezen en uit wordt geciteerd, aan de verzoekende partij toekomt om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU-lidstaat werd verleend, in haar geval Italië, te weerleggen (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./Duitsland, overweging 88 e.v.).

Verzoekende partij kan dit doen, zo wordt toegelicht in de rechtspraak van het Hof van Justitie, door concreet aan te tonen dat de door Italië geboden bescherming niet langer effectief of toereikend is, met name dat er in Italië sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor verzoekende partij haar terugkeer naar Italië tot gevolg heeft dat zij vanwege haar bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

“Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is” volgens het Hof van Justitie slechts “bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”.

Volgens het Hof van Justitie wordt “die drempel (...) dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a./Duitsland, § 90 en 91 en arrest HvJ 19 maart 2019, C 163/17, Jawo/Duitsland, § 92 en 93).

3.4. De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partij in Italië zijn aldus, zoals aangegeven door het Hof van Justitie die daar o.a. in voormelde rechtspraak uitdrukkelijk op wijst, van wezenlijk belang bij de beoordeling van het verzoek, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Italië werd verleend, te weerleggen. Verzoekende partij brengt geen dergelijke elementen aan.

De bestreden beslissing duidt met betrekking tot de persoonlijke situatie van verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Italië op goede grond het volgende aan:

“Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Italië geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, gezondheidszorg, onderwijs en huisvesting voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Ofschoon u en uw familie moeilijkheden kenden met het vinden van een permanente plek om te wonen, bleek uit jullie verklaringen dat u en uw familie tot op het moment van jullie vertrek uit Italië onderdak hadden (CGVS 2018073B, p.10 ; CGVS 2018072, p.5) ondanks dat jullie in principe slechts anderhalf jaar konden verblijven in de woning aangewezen door Sant'Egidio (CGVS, p.7). Verder kregen jullie steun in de vorm van voedselbonnen (CGVS, 6; CGVS 2018073B, p.6), een uitkering (CGVS, p. 5-6; CGVS 2018073B, p.6.) en kregen jullie tot aan het begin van de coronapandemie taalonderwijs (CGVS, p.8-9). Ook gingen uw kinderen tot aan jullie vertrek naar België naar school in Italië (CGVS, p.10; CGVS 2018073B, p.8). Dit wordt ook ondersteund door de documenten die u neerlegt van Sant'Egidio waarin de door hen aangeboden hulp wordt uiteengezet.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Wat betreft jullie huisvesting gaven jullie aan dat jullie wel een overheidsdienst raadpleegden op aanraden van Sant'Egidio (CGVS, p.8), maar deze was vermoedelijk door de coronapandemie niet bereikbaar aangezien alles gesloten was en verplaatsingen niet mogelijk waren (ibid.). Voor de rest hebben jullie geen stappen ondernomen om huisvesting te vinden (ibid.). Wat betreft jullie problemen om werk te vinden, verklaarde u dat een buurvrouw u hielp om een cv op te maken en zocht u via allerlei websites naar werk (CGVS, p.7). Echter ondernam u geen andere stappen om werk te zoeken (ibid.). Uw echtgenote stelt dat jullie ook naar Caritas gingen maar daar zei men dat u zich eerst moest registreren om hulp te krijgen, wat jullie dan weer niet deden (CGVS 2018073B, p.8). Uw zus zocht dan weer werk door langs te gaan bij kapsalons om zo werk te vinden (CGVS 2018072, p.6). Zij ondernam geen andere stappen om aan werk te geraken (ibid.). Tevens kregen jullie onderwijs in de Italiaanse taal (CGVS, p.8), maar dit werd ook omwille van de coronapandemie stopgezet (CGVS, p.8-9; CGVS 2018073B, p.8). **Hieruit blijkt geenszins dat u in een situatie terecht zou komen die dusdanig ernstig is waardoor uw toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.** Ook konden uw kinderen naar school blijven gaan, ondanks het feit dat u één maand de schoolfactuur niet kon betalen (CGVS 2018073B, p.9). Tevens legt uw echtgenote erg vage verklaringen af in dit verband en kan er niet geconcludeerd worden dat uw kinderen hun recht op school ontzegt zou worden in Italië (CGVS 2018073B, p.9-10). Bovendien werd er in samenspraak met de school een afbetalingsplan opgesteld voor de achterstallige betalingen (CGVS 2018073B, p.10). De schoolfactuur die u in dit verband neerlegt wijzigt deze vaststellingen geenszins.

Met betrekking tot de medische problematiek van uw zoon (CGVS, p.11), waaromtrent u niet concreet aantoonde dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure. De medische documenten die u in dit verband neerlegt van u en uw familieleden staven enkel dat jullie wel degelijk konden rekenen op medische hulp in Italië." (eigen onderlijning en vetdrukking)

Verzoekende partij bekritiseert weliswaar voormelde concrete en pertinente vaststellingen, doch zij slaagt er niet in deze in een ander daglicht te plaatsen. De Raad beklemtoont en verzoekende partij betwist dit niet en toont minstens het tegendeel niet aan, dat verzoekende partij en haar gezin tot op het ogenblik van hun vertrek uit Italië er onderdak en voorts onder andere een financiële uitkering genoten, en hun kinderen onderwijs.

De Raad stipt aan dat het aan de begunstigde van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. In navolging van de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat uit de verklaringen van verzoekende partij en haar echtgenote slechts beperkte inspanningen in die zin blijken. Het feit dat ingevolge de coronapandemie en –crisis verzoekende partij haar onderwijs in de Italiaanse taal werd stopgezet, neemt niet weg dat van verzoekende partij in alle redelijkheid kon en kan worden verwacht inspanningen te leveren om via een andere weg, en al dan niet zelf middels zelfonderricht zich de Italiaanse taal beter eigen te trachten te

maken. Het betoog in het verzoekschrift dat “De verzoeker toont dus weldegelijk aan voldoende stappen te hebben ondernomen om werk te vinden”, betreft niets meer dan een blote, niet onderbouwde bewering van verzoekende partij, waarmee zij weliswaar op algemene wijze tegenspreekt, doch hoe dan ook geenszins afbreuk doet aan de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal inzake de zeer beperkte inspanningen van verzoekende partij en haar echtgenote en zus in hun zoektocht naar werk. Dit geldt des te meer nu verzoekende partij (en haar gezin) blijkens haar verklaringen in mei 2019 de vluchtelingenstatus heeft verkregen en zij in de periode tot aan haar vertrek uit Italië in oktober 2020, oftewel een tijdspanne van bijna anderhalf jaar, buiten het zoeken naar werk op enkele websites -en enkele bezoeken van verzoekende partij haar zus aan kapsalons- geen andere, laat staan doorgedreven pogingen zou(den) hebben ondernomen om werk te (trachten te) vinden. Verzoekende partij betwist en ontkent bovendien niet dat zij en haar echtgenote (en zus) nalieten om zich bij Caritas te registreren om alzo hulp te (kunnen) krijgen, ofschoon die organisatie hen op die voorwaarde/vereiste wees.

In weerwil van wat thans wordt voorgehouden in het verzoekschrift, wordt de situatie van verzoekende partij haar kinderen in casu wel degelijk mee in rekening genomen, in wier naam huidig verzoek om internationale bescherming bovendien wordt vermoed te zijn ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Betreffende de kritiek in het verzoekschrift dat “Zeker het oudste kind, G. die intussen 6 jaar is, had de kans moeten krijgen om gehoord te worden (conform artikel 12 IVRK)”, wijst de Raad erop dat die kans er zeker was, doch uit niets blijkt dat, zoals wettelijk voorgeschreven in het tweede lid van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet, de vraag gesteld is geweest om G. gehoord te laten worden door de commissaris-generaal. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud met G. heeft plaatsgevonden, belette de commissaris-generaal hoe dan ook niet een beslissing te nemen over verzoekende partij haar verzoek om internationale bescherming en heeft geen invloed op de bestreden beslissing.

Verzoekende partij ontkracht noch weerlegt bovendien hetgeen in de bestreden beslissing met betrekking tot haar kinderen wordt vastgesteld, zoals inzake het feit dat zij in Italië wel degelijk toegang hadden tot en gebruik konden maken van o.a. medische voorzieningen en onderwijs. Betreffende de bewering in het verzoekschrift dat een ziekenhuis in Italië de dure operatie van hun zoon weigerde uit te voeren omdat zij deze niet konden betalen, waarbij kan worden gewezen op de pertinente opmerking van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat verzoekende partij niet concreet aantoonde dat haar mogelijkheden of beperkingen om op dit vlak haar/hun rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de Italiaanse onderdanen geconfronteerd kunnen worden, toont verzoekende partij niet aan dat zij dit ergens zou hebben aangekaart, bij de Italiaanse autoriteiten dan wel bepaalde (hulp)organisaties, of hiervoor (elders) hulp zou hebben gezocht. Eenzelfde vaststelling dringt zich op waar verzoekende partij op meer algemene wijze opwerpt dat haar gezin de medische kosten altijd zelf diende te betalen. Voorts geeft de vaststelling dat er in samenspraak met de school van haar kinderen een afbetalingsplan werd opgesteld voor de achterstallige betalingen, blijk van ernstige pogingen en een wil en intentie om voor de kinderen van verzoekende partij onderwijs te verzekeren. Zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, blijkt dan ook uit niets dat aan de kinderen van verzoekende partij in Italië (het recht op) onderwijs wordt onzegd.

3.5. Daar waar verzoekende partij wijst op (algemene, door haar bijgebrachte informatie aangaande) de heersende covid-19 pandemie in en impact ervan op Italië en inzonderheid op de situatie van migranten en (al dan niet erkende) vluchtelingen aldaar, stelt de Raad vast dat verzoekende partij geenszins aantoonde dat de gezondheidsproblematiek in Italië die gelieerd is aan de uitbraak van de coronapandemie van die aard is dat zij en haar gezin er dreigen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

De Raad wijst er voorts op dat het coronavirus niet uitgaat van, noch worden het virus en deze ziekte veroorzaakt door een van de actoren voorzien/opgenomen in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg valt de vrees voor dit virus of het risico door dit virus te worden getroffen niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13 847 (c)) (zie in dezelfde zin HvJ, 18 december 2014, C-542/13, M'Bodj) (GwH 21 mei 2015, nr. 59/2015, B.7). De Raad herhaalt dat verzoekende partij, o.a. wat haar opmerking in het verzoekschrift betreft dat de bestreden beslissing geen motivering bevat aangaande de impact van de Covid-19 crisis op het Italiaans asielstelsel, zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, in casu Italië, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Hoger werd

reeds vastgesteld dat verzoekende partij hier niet in slaagt en ook met haar betoog omtrent de pandemie COVID-19 blijft zij hier in gebreke. Ze komt immers niet verder dan het formuleren van algemene beweringen en kritiek en het verwijzen naar allerhande algemene informatie, doch toont hiermee niet aan dat de ontwikkelingen van de pandemie COVID-19 in Italië een zodanig niveau zouden bereiken dat zij bij terugkeer in dit land zou worden blootgesteld aan het risico van een onmenselijke of vernederende behandeling. Overigens dient nog te worden aangestipt dat deze pandemie niet alleen Italië, maar bijvoorbeeld ook België en voorts quasi heel Europa en nagenoeg de hele wereld treft en zo voor velen de levensomstandigheden ernstig verandert en bemoeilijkt. Wat de neveneffecten van de coronacrisis betreft, wijst de Raad er nog op dat dit louter socio-economische problemen betreffen en deze op zich niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag vallen noch onder de definitie van subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij houdt weliswaar op algemene wijze voor dat een terugreis moeilijk zou zijn, doch toont niet aan dat het onmogelijk is om terug te keren naar Italië. Het bij het verzoekschrift gevoegde reisadvies van de Belgische FOD Buitenlandse Zaken is in casu irrelevant daar het niet slaat op de concrete situatie van begunstigden van internationale bescherming in Italië zoals verzoekende partij, doch slechts bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van Italië om toeristische, zakelijke dan wel andere redenen.

3.6. Landeninformatie, zoals het door verzoekende partij bijgebrachte rapport van Aida (update 2019) en enkele artikelen omtrent de situatie van verzoekers om en begunstigden van internationale bescherming in Italië op het vlak van huisvesting, kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zo'n informatie volstaat niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in die lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Een dergelijke algemene verwijzing, zoals die naar de soms moeilijke (levens)omstandigheden voor asielzoekers en voor begunstigden van internationale bescherming in Italië, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Italië buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient, zo weze herhaald, in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij echter in gebreke blijft.

Verzoekende partij toont namelijk niet aan dat zij en haar gezin (en zus) als begunstigden van internationale bescherming in Italië geen toegang zouden krijgen tot of gebruik zouden kunnen maken van de aan hun internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen. Zij maakt niet aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd waren/zijn om in Italië in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Italië hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Uit haar verklaringen en het betoog in het verzoekschrift kan niet blijken dat de levensomstandigheden van verzoekende partij en haar gezin (en zus) in Italië een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Er zijn evenmin aanwijzingen dat zij verhinderd zouden zijn om opnieuw tot het Italiaanse grondgebied te worden toegelaten.

3.7. Verzoekende partij toont aldus niet aan dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), waardoor haar situatie en die van haar gezinsleden (bij terugkeer) in Italië kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling, noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Italië werd verleend, kunnen stellen.

4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij (en haar gezin) zich niet langer kan (kunnen) beroepen op de bescherming die haar (hen) werd toegekend in Italië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop

in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voert de verzoekende partij aan dat zij en haar echtgenote naar Italië zijn gelokt met beloftes dat zij een huis zouden krijgen en de taal zouden kunnen leren. De verzoekende partij vervolgt dat zij dit echt wel wilden maar dat bleek dat na twee maanden de Italiaanse lessen stopten en dat zij later ook nog het huis moesten verlaten. De verzoekende partij benadrukt dat het op die manier zeer moeilijk was om een job te vinden omdat zij de taal niet voldoende beheersten. Dit had tot gevolg dat de kinderen niet meer naar school dreigden te kunnen gaan aangezien er niet voldoende geld was om het schoolgeld te betalen. Ook de medische zorgen konden niet betaald worden. Voor de verzoekende partij en haar echtgenote was de coronapandemie de druppel nu zij op dit moment ook hun woonst kwijtraakten. Voorts stelt zij dat hun integratie in België zeer goed verloopt zoals blijkt uit het feit dat de verzoekende partij haar voorlopig rijbewijs heeft gehaald en haar echtgenote een job heeft, waarbij zij verwijst naar de neergelegde stukken ter terechtzitting. De verzoekende partij vraagt dan ook de beslissing te hervormen en haar en haar echtgenote internationale bescherming te geven minstens de beslissing te annuleren.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) herneemt volgende gronden van voormelde beschikking met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing en dit in het licht van het betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting waarin zij aanhaalt dat zij en haar echtgenote naar Italië zijn gelokt met beloftes dat zij een huis zouden krijgen, de taal zouden kunnen leren en dat zij dit echt wel wilden maar dat bleek dat na twee maanden de Italiaanse lessen stopten en zij later ook nog het huis moesten verlaten, evenals waar zij benadrukt dat het op die manier zeer moeilijk was om een job te vinden omdat zij de taal niet voldoende beheersten, en dit tot gevolg had dat de kinderen niet meer naar school dreigden te kunnen gaan aangezien er niet voldoende geld was om het schoolgeld te betalen en ook de medische zorgen niet betaald konden worden:

“De bestreden beslissing duidt met betrekking tot de persoonlijke situatie van verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Italië op goede grond het volgende aan:

“Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Italië geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, gezondheidszorg, onderwijs en huisvesting voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou

brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Ofschoon u en uw familie moeilijkheden kenden met het vinden van een permanente plek om te wonen, bleek uit jullie verklaringen dat u en uw familie tot op het moment van jullie vertrek uit Italië onderdak hadden (CGVS 2018073B, p.10 ; CGVS 2018072, p.5) ondanks dat jullie in principe slechts anderhalf jaar konden verblijven in de woning aangewezen door Sant'Egidio (CGVS, p.7). Verder kregen jullie steun in de vorm van voedselbonnen (CGVS, 6; CGVS 2018073B, p.6), een uitkering (CGVS, p. 5-6; CGVS 2018073B, p.6.) en kregen jullie tot aan het begin van de coronapandemie taalonderwijs (CGVS, p.8-9). Ook gingen uw kinderen tot aan jullie vertrek naar België naar school in Italië (CGVS, p.10; CGVS 2018073B, p.8). Dit wordt ook ondersteund door de documenten die u neerlegt van Sant'Egidio waarin de door hen aangeboden hulp wordt uiteengezet.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Wat betreft jullie huisvesting gaven jullie aan dat jullie wel een overheidsdienst raadpleegden op aanraden van Sant'Egidio (CGVS, p.8), maar deze was vermoedelijk door de coronapandemie niet bereikbaar aangezien alles gesloten was en verplaatsingen niet mogelijk waren (ibid.). Voor de rest hebben jullie geen stappen ondernomen om huisvesting te vinden (ibid.). Wat betreft jullie problemen om werk te vinden, verklaarde u dat een buurvrouw u hielp om een cv op te maken en zocht u via allerlei websites naar werk (CGVS, p.7). Echter ondernam u geen andere stappen om werk te zoeken (ibid.). Uw echtgenote stelt dat jullie ook naar Caritas gingen maar daar zei men dat u zich eerst moest registreren om hulp te krijgen, wat jullie dan weer niet deden (CGVS 2018073B, p.8). Uw zus zocht dan weer werk door langs te gaan bij kapsalons om zo werk te vinden (CGVS 2018072, p.6). Zij ondernam geen andere stappen om aan werk te geraken (ibid.). Tevens kregen jullie onderwijs in de Italiaanse taal (CGVS, p.8), maar dit werd ook omwille van de coronapandemie stopgezet (CGVS, p.8-9; CGVS 2018073B, p.8). **Hieruit blijkt geenszins dat u in een situatie terecht zou komen die dusdanig ernstig is waardoor uw toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.** Ook konden uw kinderen naar school blijven gaan, ondanks het feit dat u één maand de schoolfactuur niet kon betalen (CGVS 2018073B, p.9). Tevens legt uw echtgenote erg vage verklaringen af in dit verband en kan er niet geconcludeerd worden dat uw kinderen hun recht op school ontzegt zou worden in Italië (CGVS 2018073B, p.9-10). Bovendien werd er in samenspraak met de school een afbetalingsplan opgesteld voor de achterstallige betalingen (CGVS 2018073B, p.10). De schoolfactuur die u in dit verband neerlegt wijzigt deze vaststellingen geenszins.

Met betrekking tot de medische problematiek van uw zoon (CGVS, p.11), waaromtrent u niet concreet aantoonst dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure. De medische documenten die u in dit verband neerlegt van u en uw familieleden staven enkel dat jullie wel degelijk konden rekenen op medische hulp in Italië." (eigen onderlijning en vetdrukking)

Verzoekende partij bekritiseert weliswaar voormelde concrete en pertinente vaststellingen, doch zij slaagt er niet in deze in een ander daglicht te plaatsen. De Raad beklemtoont en verzoekende partij betwist dit niet en toont minstens het tegendeel niet aan, dat verzoekende partij en haar gezin tot op het ogenblik van hun vertrek uit Italië er onderdak en voorts onder andere een financiële uitkering genoten, en hun kinderen onderwijs."

De Raad benadrukt: "dat het aan de begunstigde van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. In navolging van de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat uit de verklaringen van verzoekende partij en haar echtgenote slechts beperkte inspanningen in die zin blijken. Het feit dat ingevolge de coronapandemie en –crisis

verzoekende partij haar onderwijs in de Italiaanse taal werd stopgezet, neemt niet weg dat van verzoekende partij in alle redelijkheid kon en kan worden verwacht inspanningen te leveren om via een andere weg, en al dan niet zelf middels zelfonderricht zich de Italiaanse taal beter eigen te trachten te maken. Het betoog in het verzoekschrift dat "De verzoeker toont dus weldegelijk aan voldoende stappen te hebben ondernomen om werk te vinden", betreft niets meer dan een blote, niet onderbouwde bewering van verzoekende partij, waarmee zij weliswaar op algemene wijze tegensprekt, doch hoe dan ook geenszins afbreuk doet aan de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal inzake de zeer beperkte inspanningen van verzoekende partij en haar echtgenote en zus in hun zoektocht naar werk. Dit geldt des te meer nu verzoekende partij (en haar gezin) blijkens haar verklaringen in mei 2019 de vluchtelingenstatus heeft verkregen en zij in de periode tot aan haar vertrek uit Italië in oktober 2020, oftewel een tijdspanne van bijna anderhalf jaar, buiten het zoeken naar werk op enkele websites -en enkele bezoeken van verzoekende partij haar zus aan kapsalons- geen andere, laat staan doorgedreven pogingen zou(den) hebben ondernomen om werk te (trachten te) vinden. Verzoekende partij betwist en ontkent bovendien niet dat zij en haar echtgenote (en zus) nalieten om zich bij Caritas te registreren om alzo hulp te (kunnen) krijgen, ofschoon die organisatie hen op die voorwaarde/vereiste wees." (eigen onderlijning).

Door ter terechtzitting opnieuw en op algemene wijze verzuchtingen te uiten omtrent de toegang tot huisvesting, taallessen en tewerkstelling gaat de verzoekende partij voorbij aan de concrete vaststellingen hierover in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking, minstens slaagt zij er niet in hier afbreuk aan te doen. Evenmin werpt de algemene bewering dat zij en haar echtgenote naar Italië zouden zijn gelokt met beloftes dat zij een huis zouden krijgen en de taal zouden kunnen leren, noch dat zij dit echt wilden hier een ander licht op. Eenzelfde vaststelling dringt zich op waar zij ter terechtzitting aan voormelde verzuchtingen vastknoopt dat dit tot gevolg had dat de kinderen niet meer naar school dreigden te kunnen gaan aangezien er niet voldoende geld was om het schoolgeld en evenmin om de medische zorgen te betalen. Ook hieromtrent werd in voormelde beschikking reeds standpunt ingenomen en slaagt de verzoekende partij er door deze argumentatie op algemene wijze te herhalen niet in de concrete vaststellingen te weerleggen:

"Verzoekende partij ontkracht noch weerlegt bovendien hetgeen in de bestreden beslissing met betrekking tot haar kinderen wordt vastgesteld, zoals inzake het feit dat zij in Italië wel degelijk toegang hadden tot en gebruik konden maken van o.a. medische voorzieningen en onderwijs. Betreffende de bewering in het verzoekschrift dat een ziekenhuis in Italië de dure operatie van hun zoon weigerde uit te voeren omdat zij deze niet konden betalen, waarbij kan worden gewezen op de pertinente opmerking van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat verzoekende partij niet concreet aantoonde dat haar mogelijkheden of beperkingen om op dit vlak haar/hun rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de Italiaanse onderdanen geconfronteerd kunnen worden, toont verzoekende partij niet aan dat zij dit ergens zou hebben aangekaart, bij de Italiaanse autoriteiten dan wel bepaalde (hulp)organisaties, of hiervoor (elders) hulp zou hebben gezocht. Eenzelfde vaststelling dringt zich op waar verzoekende partij op meer algemene wijze opwerpt dat haar gezin de medische kosten altijd zelf diende te betalen. Voorts geeft de vaststelling dat er in samenspraak met de school van haar kinderen een afbetalingsplan werd opgesteld voor de achterstallige betalingen, blijk van ernstige pogingen en een wil en intentie om voor de kinderen van verzoekende partij onderwijs te verzekeren. Zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, blijkt dan ook uit niets dat aan de kinderen van verzoekende partij in Italië (het recht op) onderwijs wordt onzegd."

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting nog stelt dat de coronapandemie de druppel was nu zij op dit moment ook hun woonst kwijtraakten, wijst de Raad, naast voormelde concrete vaststellingen omtrent de huisvesting en de beperkte stappen die zij hebben ondernomen in dit kader, nog op volgende gronden van voormelde beschikking:

"3.5. Daar waar verzoekende partij wijst op (algemene, door haar bijgebrachte informatie aangaande) de heersende covid-19 pandemie in en impact ervan op Italië en inzonderheid op de situatie van migranten en (al dan niet erkende) vluchtelingen aldaar, stelt de Raad vast dat verzoekende partij geenszins aantoonde dat de gezondheidsproblematiek in Italië die gelieerd is aan de uitbraak van de coronapandemie van die aard is dat zij en haar gezin er dreigen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

De Raad wijst er voorts op dat het coronavirus niet uitgaat van, noch worden het virus en deze ziekte veroorzaakt door een van de actoren voorzien/opgenomen in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg valt de vrees voor dit virus of het risico door dit virus te worden getroffen

niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13 847 (c)) (zie in dezelfde zin HvJ, 18 december 2014, C-542/13, M'Bodj) (GwH 21 mei 2015, nr. 59/2015, B.7). De Raad herhaalt dat verzoekende partij, o.a. wat haar opmerking in het verzoekschrift betreft dat de bestreden beslissing geen motivering bevat aangaande de impact van de Covid-19 crisis op het Italiaans asielstelsel, zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, in casu Italië, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Hoger werd reeds vastgesteld dat verzoekende partij hier niet in slaagt en ook met haar betoog omtrent de pandemie COVID-19 blijft zij hier in gebreke. Ze komt immers niet verder dan het formuleren van algemene beweringen en kritiek en het verwijzen naar allerlei algemene informatie, doch toont hiermee niet aan dat de ontwikkelingen van de pandemie COVID-19 in Italië een zodanig niveau zouden bereiken dat zij bij terugkeer in dit land zou worden blootgesteld aan het risico van een onmenselijke of vernederende behandeling. Overigens dient nog te worden aangestipt dat deze pandemie niet alleen Italië, maar bijvoorbeeld ook België en voorts quasi heel Europa en nagenoeg de hele wereld treft en zo voor velen de levensomstandigheden ernstig verandert en bemoeilijkt. Wat de neveneffecten van de coronacrisis betreft, wijst de Raad er nog op dat dit louter socio-economische problemen betreffen en deze op zich niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag vallen noch onder de definitie van subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij houdt weliswaar op algemene wijze voor dat een terugreis moeilijk zou zijn, doch toont niet aan dat het onmogelijk is om terug te keren naar Italië. Het bij het verzoekschrift gevoegde reisadvies van de Belgische FOD Buitenlandse Zaken is in casu irrelevant daar het niet slaat op de concrete situatie van begunstigden van internationale bescherming in Italië zoals verzoekende partij, doch slechts bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van Italië om toeristische, zakelijke dan wel andere redenen."

Ter terechtzitting komt de verzoekende partij derhalve opnieuw niet verder dan het innemen van een algemeen standpunt waarbij zij er niet in slaagt een concreet antwoord op de gronden van voormelde beschikking te bieden, laat staan deze te weerleggen.

Voorts stelt de verzoekende partij dat hun integratie in België zeer goed verloopt zoals naar haar mening blijkt uit het feit dat zij haar voorlopig rijbewijs heeft gehaald en haar echtgenote een job heeft, waarbij zij verwijst naar de neergelegde stukken betreffende de arbeidsovereenkomst (met bijlagen), openbaar vervoer en (de aanvraag om) een voorlopig rijbewijs met de uitslag van het theoretisch examen. Hiermee stelt de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing en de gronden van voormelde beschikking evenmin in een ander daglicht. Dergelijke elementen die duiden op de verzoekende partij en haar echtgenote hun wil en inzet om zich te integreren in de Belgische samenleving, zijn immers hoe dan ook irrelevant bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming.

De Raad besluit dat de verzoekende partij zich beperkt tot het voeren van een algemeen betoog waarbij zij in wezen argumentatie herhaalt en haar standpunt algemeen formuleert zonder hierbij concrete opmerkingen aan te reiken aangaande de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing geformuleerde motieven. De verzoekende partij brengt dan ook geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten, dan wel weerleggen of ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te hervormen of te vernietigen. De Raad herinnert er hierbij aan dat slechts tot vernietiging kan worden overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die in casu niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Italië."

4.4. In casu staat, gelet op de informatie vervat in het administratief dossier, genoegzaam vast dat verzoekende partij internationale bescherming heeft verkregen in Italië, hetgeen zij zelf niet betwist. Verzoekende partij toont niet aan dat zij deze bescherming er, doordat deze er zou zijn ingetrokken of beëindigd, niet langer meer geniet.

De Raad herhaalt en benadrukt dat het in navolging van de *Ibrahim* rechtspraak van het Hof van Justitie, waar eerder in de beschikking van 2 augustus 2021 naar werd verwezen, aan de verzoekende partij toekomt om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU-lidstaat werd verleend, in haar geval Italië, te weerleggen. Verzoekende partij blijft desbetreffend evenwel in gebreke, zoals ook eerder al werd vastgesteld.

De Raad beklemtoont dat het aan de begunstigde van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Dat verzoekende partij hiertoe in staat is, blijkt uit haar verklaringen ter zitting dat zij zich goed integreert in België, Nederlands leert en zicht heeft op een job, hetgeen blijk geeft van een grote zelfstandigheid, wil en doorzettingsvermogen. Verzoekende partij beweert weliswaar op algemene wijze, doch ze toont niet *in concreto* aan dat zij in Italië de aan haar internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen, zoals toegang tot o.a. de arbeidsmarkt en huisvesting, (taal)onderwijs en sociale voorzieningen, niet (langer) kan laten gelden. Ze maakt bovendien geenszins op concrete wijze aannemelijk de middelen die haar status en het recht in Italië haar bieden afdoende te hebben aangewend, laat staan te hebben uitgeput.

Het komt de verzoekende partij toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Italië werd verleend, te weerleggen, waar zij echter in gebreke blijft. Ze toont niet aan dat de bescherming die haar in Italië werd verleend niet (langer) effectief of toereikend is.

Waar verzoekende partij erop wijst dat de situatie in Italië door corona verder wordt bemoeilijkt, verwijst de Raad naar hetgeen hogervermeld en eerder al in de beschikking van 2 augustus 2021 werd opgemerkt. Door louter opnieuw op de coronacrisis te wijzen, doet verzoekende partij hier geen afbreuk aan. De Raad stipt nog aan dat het coronavirus niet alleen Italië, doch even goed België en meer algemeen nagenoeg heel Europa en (grote delen van) de wereld in zijn greep heeft.

Een algemene verwijzing naar de coronacrisis en naar de soms moeilijke (levens)omstandigheden voor verzoekers om en begunstigten van internationale bescherming in Italië, zoals o.a. op het vlak van werkgelegenheid, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Italië buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Een dergelijke situatie/dergelijk bewijs dient immers op individuele wijze *in concreto* te worden aangetoond. Verzoekende partij toont echter niet op een concrete en overtuigende wijze aan dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie in zijn *Ibrahim* – rechtspraak (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./Duitsland*), waardoor haar situatie (bij terugkeer) in Italië zou kunnen worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.

Dat verzoekende partij zich goed integreert in België, zoals ook blijkt uit de ter zitting per aanvullende nota neergelegde en in de inventaris ervan als “*Bewijzen van het volgen van de Cursus Nederlands*” en “*Arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid bij V.(...)*” aangeduide stukken, is lovenswaardig, doch staat los van en is dan ook irrelevant in het kader van de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming, waarbij haar internationale beschermingsstatus en situatie in Italië van tel/belang zijn.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 2 augustus 2021 opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij, net als haar broer, geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Italië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting negen december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS